

Поряд із нормативним удосконаленням вагоме значення мають підготовка особового складу, підвищення рівня правової обізнаності військовослужбовців, вироблення єдиних підходів до застосування правових норм у службово-бойовій діяльності, а також належне організаційне соціальне забезпечення проходження служби. Базове значення у цій сфері має законодавство про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їхніх сімей, яке визначає основні гарантії правового статусу військовослужбовців. Достатній рівень соціальних гарантій, медичного забезпечення, компенсаційних механізмів і кадрової стабільності є важливою умовою спроможності НГУ якісно виконувати службово-бойові завдання в умовах війни.

Таким чином, правові засади службово-бойової діяльності Національної гвардії України в умовах воєнного стану потребують наукового осмислення передусім крізь призму двох ключових аспектів: багаторівневості нормативного регулювання та необхідності подальшої конкретизації міжвідомчої координації. Саме ці аспекти найбільш відчутно впливають на ефективність реалізації повноважень НГУ у системі відсічі збройній агресії проти України. Подальший розвиток правового регулювання у названій сфері має бути спрямований на систематизацію нормативної основи, узгодження правових положень, чіткіше розмежування компетенції між суб'єктами сектору безпеки і оборони та закріплення уніфікованих процедур взаємодії. Такий підхід сприятиме підвищенню правової визначеності, узгодженості дій і загальної результативності службово-бойової діяльності НГУ.

Фалько Сергій Анатолійович

доцент кафедри тактики

кандидат історичних наук, доцент

Національна академія Національної гвардії України

ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ БОЙОВОГО ДОСВІДУ В НАВЧАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ВИЩИХ ВІЙСЬКОВИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ УКРАЇНИ: ВІТЧИЗНЯНИЙ ТА ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД

Впровадження бойового досвіду сучасної війни в освітній процес вищих військових закладів України – актуальне завдання для наукової спільноти військових навчальних закладів нашої країни.

Слід зазначити, що для роботи в цьому напрямку нашим викладачам надзвичайно корисний європейський та американський досвід щодо використання бойового досвіду в навчальному процесі кращих вищих військових навчальних закладів цих країн.

Використовуючи сучасну наукову літературу провідних у військовому плані країн західного співтовариства, наше дослідження звертає увагу на такі особливості цього складного процесу.

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ СЛУЖБОВО-БОЙОВОЇ
ДІЯЛЬНОСТІ СКЛАДОВИХ СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ ТА ОБОРОНИ В СУЧАСНИХ
УМОВАХ**

Насамперед слід визначити, які органи військового управління в нашій країні найбільш компетентне можуть узагальнити сучасний досвід і в якій формі це узагальнення може бути найефективніше використано в конкретних військових навчальних закладах.

Військові дослідники ХХІ століття отримують величезну користь від можливості отримати доступ до великого обсягу інформації в електронному вигляді, зокрема до праць найавторитетніших військових авторів.

Окремо, уважний читач може почерпнути багато корисного з перекладів праць військових лідерів країн-союзників, опублікованих нашими українськими видавництвами. Наприклад, до них слід віднести надзвичайно цікаві книги американських генералів Джима Меттіса та Герберта Макмастера. Вкрай корисними є ґрунтовні праці американця Лоуренса Фрідмана «Командування. Політика військових операцій від Кореї до України» та «Психологія військової некомпетентності» британського аналітика Нормана Діксона.

Сучасні можливості дозволяють застосовувати наукові підходи до досліджень. З цієї причини іноземний військовий досвід є надзвичайно важливим для Збройних сил України.

Без сумніву, нам надзвичайно цікаві роботи наших дослідницьких центрів. Корисним є, наприклад посібник «Тактика ближнього бою» (з урахуванням бойового досвіду російсько-української війни 2022 – 2026 років) (бойова група, підгрупа) 2026 року віддання. Він розроблено групою офіцерів Головного управління доктрин та підготовки Генерального штабу Збройних Сил України (далі – ЗС України) спільно із Центром оперативних стандартів і методики підготовки ЗС України із залученням інструкторсько-викладацького складу вищих військових навчальних закладів і навчальних центрів (навчально-тренувальних центрів) видів, окремих родів військ (сил) ЗС України.

Висновком дослідження може бути наступне:

1. Впровадження бойового досвіду в освітню діяльність вищих навчальних закладів – це призначення в першу чергу провідних наукових установ Генерального штабу Збройних сил України, Головного управління Національної гвардії України та інших наукових центрів Сил оборони України;
2. Ініціатива викладача у засвоєнні новітніх матеріалів, з максимальною активністю щодо пошуку новітньої інформації та системного моніторингу актуальної щодо бойових дії інформації повинна бути постійною. Але, якість матеріалу обов'язково повинно бути під контролем командування закладу.
3. Системно організовувати на кафедрах спостереження за керівними документами провідних установ та останніми новинами у військовій справі з метою своєчасного впровадження у освітню діяльність свого військового освітнього закладу повинні викладачі;
4. Впровадженні питання з бойового досвіду повинні обговорюватися на вченої раді закладу, відповідної кафедри та документуватися у відповідній формі;

5. Необхідно покращити методику викладання переважної більшості предметів в бік активності, чіткості та спрощення викладання.

6. Необхідне впровадження системного підходу за зразком армій країн НАТО до підготовки впровадження бойового досвіду в освітній діяльності та використовувати наступні фази виконання досліджень у цій військової галузі: аналіз бойового досвіду за напрямками; розробки пропозиції щодо впровадження; впровадження та аналізу результатів під час втілення досвіду.

Хізанов Олексій Дмитрович

курсант 3-го курсу, сержант поліції

Національної академії внутрішніх справ,

Воляннюк Олександр Дмитрович,

Старший викладач кафедри тактичної підготовки

кандидат юридичних наук, підполковник поліції,

Навчально-науковий інститут поліцейської діяльності

Національної академії внутрішніх справ

ВЗАЄМОДІЯ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ПІДРОЗДІЛІВ ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ СЛУЖБОВИХ ЗАВДАНЬ ЯК ЕЛЕМЕНТ ТАКТИКО-СПЕЦІАЛЬНОЇ ПІДГОТОВКИ

Службова діяльність поліцейського дедалі рідше обмежується діями одного наряду або одного підрозділу, оскільки більшість практичних ситуацій охоплює одночасну роботу кількох служб. Повідомлення про кримінальне правопорушення, охорона місця події, переслідування і затримання особи, забезпечення публічного порядку, реагування на надзвичайну ситуацію, перевірка документів на блокпості, евакуація громадян або припинення групового порушення порядку передбачають узгоджені дії чергової служби, патрульної поліції, слідчо-оперативної групи, кримінальної поліції, поліції особливого призначення, вибухотехнічних, кінологічних та інших спеціалізованих підрозділів. Через це тактико-спеціальна підготовка не може зводитися лише до індивідуальної готовності працівника діяти в небезпечній ситуації. Її зміст має охоплювати здатність поліцейського працювати в єдиному службовому порядку, правильно розуміти завдання свого підрозділу, своєчасно передавати інформацію, підтримувати зв'язок, діяти узгоджено з іншими працівниками поліції та не допускати втрати важливих відомостей, які мають значення для подальшого реагування або документування події.

Відповідно до статті 5 Закону України «Про Національну поліцію» поліція у процесі своєї діяльності взаємодіє з органами правопорядку, іншими органами державної влади та органами місцевого самоврядування. За статтею 13 цього Закону систему поліції становлять центральний орган управління поліцією і територіальні